

paa, at den der omtalte Bevilling skal betegnes som ekstraordinær.

Naar vi derefter gaa over til § 26, er der her kun et eneste Spørgsmaal at omtale, nemlig den Bevilling, der er foreslaaet til Bygning og Udrustning af en Fiskekutter til Forsøg med Silde, Torsk og Kullerfiskeri, hvortil der er forlangt 21,000 Kr. Udvalget er i og for sig villigt til at tiltræde Forslag om en Bevilling af denne Art, men forbeholder sig sin Stilling, fordi man er noget i Tvivl om, hvorledes Pengene paa den formaaltjenligste Maade kan bringes til Anvendelse. Den ærede Minister har tænkt sig at ville udpege en enkelt bestemt Person, hvem Kutteren skal overlades til Brug, selvfølgelig under Statens Tilsyn. Der er imidlertid fra jydsk Fiskeriforening fremkommet en Henvendelse om, at den meget gerne vil have sig betroet Ledelsen af denne Bevillings praktiske Anvendelse, og da der ikke for Udvalget endnu har foreligget tilstrækkelige Oplysninger til, at det har kunnet endelig bedømme, hvorledes man i saa Henseende hensigtsmæssigst bør forholde sig, henstaar Sagen til 3die Behandling for da at finde sin Afgørelse. — Vedrørende Landbrugsministeren er der paa Finansloven endnu kun et Spørgsmaal tilbage, hvilket findes omtalt under Nr. 306. Der er fra Ringkøbing Amtsråd fremkommet et Andragende om Laan af Statskassen til at iværksætte en Afvanding af Skærnaa Deltaet. Dette Laan skulde beløbe sig til 300,000 Kr., ydes med $\frac{1}{8}$ i tre paa hinanden følgende Aar og være rentefri og afdragsfrit i en vis Aarrække. Den ærede Minister har i en Skrivelse erklæret sig villig til at optage Spørgsmaalet til Overvejelse, og vi ville saaledes komme tilbage til denne Sag ved Finanslovens 3die Behandling.

Kr. M. Klausen: Der findes paa Finansloven en Del Bevillinger, som gaa igen fra Aar til Aar, og som kun kunne takke gammel Slendrian for, at de blive staaende der. Jeg sigter i dette Tilfælde til en Bevilling til Lønning af Dyrslæger til et Beløb af i alt 6,450 Kr. Den Motivering, hvormed denne Bevilling gives, gaar ud paa, at den gives til Lønning af Dyrslæger i de Egne, som hertil ere mest trængende. Om denne Motivering nogen Sinde har været sand, ved jeg ikke, men i alt Fald er den i dette Øjeblik fuldstændig urigtig. Naar man vil efterse, hvilke Dyrslæger det er, til hvem dette Tilskud for-

deles med 250 Kr. til hver, vil man finde, at det i mange Tilfælde er Dyrslæger, om hvem det slet ikke kan siges, at de bo i de mest trængende, ja ikke en Gang, at de bo i trængende Egne, idet de tværtimod bo i meget velbefolkede og velstillede Egne, saaledes i Frederiksværk, i Rønne, i Ribe, Varde, Holstebro, Nykøbing (Mors) og Viborg. Man kan ikke sige, at det er Egne, der ere særlig trængende, eller at Forholdene der ere saa ugunstige, at en Dyrslæge ikke der skulde kunne ernære sig uden at faa Tilskud af Staten og Amtet. Man ser ogsaa, at de flere af disse Steder meget godt kunne ernære sig, idet der endog er flere Dyrslæger paa samme Sted. Der er saaledes i Viborg hele 3 praktiserende Dyrslæger; den ene af disse faar af Staten 250 Kr. og af Amtet ligeledes 250 Kr. Det forekommer mig dog at være fuldstændig urimeligt at anvende Landets Penge paa denne Maade. I Rønne er der f. Eks. 2 Dyrslæger og ligeledes i Holstebro, og af dem faar den ene 500 Kr. af Stat og Kommune. Om han faar det for at være Dyrslæge derovre, ved jeg ikke, thi vedkommende Dyrslæge er samtidig Redaktør af Byens Højreblad; det er maaske derfor, at han faar disse Penge. Det maa jeg nu lade være usagt, men under alle Omstændigheder er det urimeligt, at disse Bevillinger faa Lov til at staa paa Finansloven Aar efter Aar. Der trænges til, at der bliver luftet ud paa Finansloven paa dette Punkt. Jeg har ikke villet stille Forslag om at stryge det hele Beløb, men har i Aar stillet Forslag om at stryge 1,750 Kr., der skulle ydes til 7 Dyrslæger. Det undrer mig, at Amterne ere saa villige til at yde saadanne Bidrag. Vi høre jo stadig her i Folketinget høje Klageraab over, hvor overbebyrdede Amtskommunerne ere, særlig de jydsk Amt, Viborg og Ringkøbing Amt, og saa ser man dog, at disse Amter stadig kunne bevilge saadanne Penge, som der ingen Trang er til og ingen Grund er til at yde. Jeg tror ikke, at disse Amter kunne være saa overbebyrdede, naar de saaledes kunne flutte sig med at give Bevillinger, som der ingen Trang er til. Jeg har desværre ikke meget Haab om, at mit Forslag skulde blive vedtaget, men hvis det skulde blive forkastet, vil jeg gøre den Henstilling til den højtærede Minister, at han selv vil have sin Opmærksomhed henvendt paa denne Konto, saa at man naar disse Dyrslæger, der nu ere stats- og amtsunderstøttede, en Gang dø, da ikke igen besætter deres Pladser, men søger lidt efter